

Ceas de seară

Lucica Boltasu

Ascultă-mă Tată, e ceasul de seară
Și lumea s-a dus la culcare,
Se-aude doar timpul ce-i gata să piară,
Zbătându-se-n fusuri orare.
Chiar soarele-aruncă timid câte-o rază,
Nevrând să mai treacă de dealuri,
Dar luna-i prezentă, traiectu-și veghează,
Sidefu-și presară pe valuri.

Mă macină gânduri, aș vrea să fiu tare,
Dar viața e veșnic furioasă,
Când zic că mi-e bine, iar vine-o vâltoare
Și multă durere îmi lăasă.
Mă uit cu speranță spre zări necuprinse,
Aștept câte-un semn de la Tine,
Dar cerul azi tace, iar stelele-s stinse,
Răspunsul ce-aștept nu mai vine.

În duh simt vibrații, e glasul-Ți ce cheamă,
Sunt vorbe primite-n tăcere,
Le-adun în mănunchiuri, le pun într-o ramă,
Să-mi fie la greu mângâiere.
În negura nopții pătrund gânduri sute,
Căutând un locaș printre nouri,
Dar ziduri se-nalță și-n note acute,
Speranța se sparge-n ecouri.

În temnița vremii mă lupt cu furtuna,
În valuri mă zbat cu durere,
Te chem cu ardoare, Te chem una-ntruna,
Să-mi dai înc-odată putere.
Să pui Duh de slavă în duhul de tină,
Nimic să nu mă mai doboare,
Iar inima frântă s-o-mbraci în Lumină,
Să-și caute drumul spre Soare.

Privește-mă Tată, fereastra-i deschisă
Și zorii pătrund în odaie,
Îmi tremură glasul, mi-e inim-aprinsă,
Pe față cad lacrimi șiroaie.
O, vino degrabă, adu bucuria
Ce numai la Tine există,
Privesc țintă cerul, aștept veșnicia

Și uit cât mi-e viața de tristă.

Mai am doar o țință, lumină și sare
Să fiu cât trăiesc pe-astă glie,
Să spun de Golgota, s-aduc consolare
Acelor ce trec prin urgie.
Să vadă în mine puterea ce crește,
Mai mult și mai mult, prin credință,
Să știe că Domnul Isus ne iubește,
Prin El, vom avea biruință!

25/09/15, Barcelona-Lucica Boltasu